

„Mikor pedig elvégzé Isten hetednapon az ő munkáját, amelyet alkotott vala, megszűnék a hetedik napon minden munkájától, amelyet alkotott vala.”
(1Móz 2,2)

Isten hatnapi munka után a hetedik nap megpihent. A negyedik parancsolatban ezt olvassuk: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat; De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek

szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van; Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt.” Isten úgy alkotott meg minket, hogy időközönként letegyük munkánk eszközét és megpihenjünk. Testünknek és lelkünknek egyaránt szüksége van arra, hogy rendszeresen feltöltődjön. Szükségünk van a hetedik napra, amikor ünneplőbe öltözünk és templomba megyünk. Szükségünk van arra, hogy Isten igéjének forrásából rendszeresen merítsünk. Régen falvakon mindig nagy készülődés előzte meg a vasárnapot. Az emberek végigseparték az udvart, nagytakarítást tartottak és így várták a nyugalom napját. Vasárnap templomba mentek, délután pedig kiültek a kispadra és beszélgettek egymással a szomszédok. Most sokszor azt sem tudjuk ki a szomszédunk. A hétvégék pedig sokak számára csak az éttermek, üzletek és mozik felkereséséről szólnak.

Kedves testvérem, te hogyan szenteled meg a hetedik napot? Meg tudsz-e állni a rohanó világban? Van-e időd az Úrra, a csendes imára? Jó szívvel ajánld te is ezt a napot teremtő Atyádnak! Ámen.

Imádság: Gondviselő Istenem! Hálás vagyok a nyugalom napjáért, amikor megpihenhetek egy fáradtságos hét után. Igéddel töltsd fel lelkemet, hogy a hétköznapiakban is szívem szeretettel és békével legyen tele. Ámen!

Sebestyén Elek Előd